
Pražské Jezulátko

Adventní hra

Roman Sikora

Osoby:

JOSEF
MARIE
VYPRAVĚČ
BRÁCHA
SAMARITÁN
JARUNA
BEZDOMOVEC LUDVA
FRANTA
EXEKUTOR 1
EXEKUTOR 2
OTEC
1. STRÁŽNÍK
2. STRÁŽNÍK
TŘÍKRÁLOVÁ
POKLADNÍ
ŽENSKÝ HLAS - ŽOFIE
HLAS Z POVZDÁLÍ

(Blíží se čas vánoční. Proto je záhodno, aby se českým krajem nesly koledy. Aby atmosféře lásky a pohody bylo učiněno zadost a nákupní vozíky se plnily s radostným srdcem a v dobré náladě. Pro začátek tedy doporučuji Nesem vám noviny. Pokud možno bez zpěvu, pouze s melodickou linkou. Koledy mezi výstupy nemusí být celé. Postačí první sloka nebo refrén.)

Prolog

VYPRAVĚČ (*laskavý hlas, jakoby vyprávěl pohádku, v podkresu Nesem vám noviny*): Ach, kdopak by nemiloval ten překrásný čas vánoční. Kdy se příroda ukládá k spánku a lidská srdce se plní laskavostí v očekávání času porozumění, tabulí plných dobrot a dárků pod stromečkem. I srdce Pepíka s Maruškou prostoupila vánoční pohoda. I oni se chystají užít si svátků klidu a míru. Jsou sice chudí, ale člověk nepotřebuje být bohatý, aby se společně s blízkými radoval, že je nám všem dáno žít v tomto krásném a přeužasném světě.

1.

EXEKUTOR 1: Tak stůl, jeden, kuchyňský. Tři židle, taky. Přilep to.

EXEKUTOR 2: Je to tam.

EXEKUTOR 1: Hitachi rádio, staré. Marný krám, ale co už.

EXEKUTOR 2: Á... je to tam! (*Lepí.*)

EXEKUTOR: Sporák plyn, elektryka, trouba jako, Mora. Dige...digestoř... Baumatic... Kuchyňlinka, umakart, dřez nerez, asi. Skříňky dvoudveřové, dvě a dvě, nahoře dole...

EXEKUTOR 2: Ok.

EXEKUTOR 1: Lednička Zanussi. Eště dinozaura pamatuje.

EXEKUTOR 2: To je kšeft, zas... (*Lepí.*)

MARIE (*úzkostně, s pláčem na krajíčku*): Pepíku...

EXEKUTOR 2: Ani myčku, nemaj. Ani.

MARIE: Pepíku, co bude, s námi..?

EXEKUTOR 1: Co by, paninko, bylo, s váma? Do dvacátého třetího a šlus. Se vystěhujete.

MARIE: Ale to je, za čtyři dny... Před Štědrým dnem.

EXEKUTOR 1: To je. Máte od nás pod stromeček, tohle.

MARIE: Pepíku...

EXEKUTOR 1: Kočárek, dětský... Co za značku vůbec, to je?

(Marie se nahlas rozpláče.)

EXEKUTOR 1: A už zas, je to tu. Dokola furt. Furt. Kočárek Baby Design Mini.

JOSEF: Neplač, Maruško... Zvládneme to. (*Marie pořád pláče.*)

EXEKUTOR 1: Jasně že, zvládnete. Nasekat dluhy, zvládli jste, tak co nezvládli byste, eště. Toaster, jeden, předpotopní... Mikrovlnka Proline, trouba. A co vůbec to bude, paninko, kluk, holka, tohle?

(Marie se rozeštká ještě víc.)

EXEKUTOR 1: Jsem zas neřek, tolik, ne? Třeba k rodičům, jděte, ne?

PEPÍK: Tam jste byli už.

EXEKUTOR 1: Tak tady paninky, k rodičům.

PEPÍK: Taky už, byli ste.

EXEKUTOR 1: Heleď, se maj platit, ty dluhy. A od toho nejsem tu, abych s váma, to, se vykecával. Člověk dobře, to, myslí, snaží se, jak se říká, to, soucitnej být a to má za to. *(Otevírá dvířka na kuchyňské lince.)* Nádobí, sada, keramika. Šest na polívku, talířů, šest placatých. Značka... *(Jeden zvedne.)* Jo, jasně... Tak IKEA.

MARIE: Pepíku... Kam my pudeme..?

EXEKUTOR 1: Mísa, polívka, na polívku. IKEA taky.

JOSEF: Maruško... Maruško, neplač, tě prosím.

MARIE: Kam? Kam pudeme?

EXEKUTOR 1: To je děs prostě! To samý, furt. Půjčky, naberou si, neplatí a naříkaj, pak... A jenom, furt: co bude? S náma? Kam pudeme? A víte co!? A víte co?! Třeba do prdele, jděte! Třeba tam!

(Koleda. Veselé vánoční hody.)

2.

(V hospodě. Tedy hospodský ruch. Takové to žvatlání jeden přes druhého, cinkání sklenic atd. Zkrátka všechno to, co vytváří poměrně jednotlivý zvuk obyčejných českých restauračních zařízení. Přiopilý Josef a Brácha.)

BRÁCHA: Fakt, Pepo, se divim, ti, že žít můžeš, v díře týhle. Co tě tu drží? Fabriku zavřeli, ti. Na podpoře. Seš. Ti říkám, vypadni, vodsad', dokud můžeš. Chcíp pes, tady.

JOSEF: No jo. To máš, brácha. Pravdu máš.

BRÁCHA: Jsem ti říkal, že hypotéku brát, si nemáš, prostě. Prostě říkal jsem ti. To tě to, jenom, zvotročí. A teď dřepět, dřepět tu musíš. Jak přikovanej. A na to máš, vůbec? Abys to splácel? Máš?

JOSEF *(odmlka)*: Jasně, jasně, že mám. Co myslíš?

BRÁCHA: Jasně. Vždyť ty blbec žádnej, ne? Nejseš. A taky, chlape, že kdybys měl problém, jakéjkoliv, tak víš, že víš? Že vždycky můžeš na bráchu, vobrátit se.

JOSEF: Však já vím.

BRÁCHA: Když fotra na hovno, máme. Tak spoleh je. Vždyť víš. Na bráchu.

JOSEF: Vím, vím. To víš, že vím to.

BRÁCHA: Když brácha dotáhnul, někam, to, tak co nepomoh by, že jo? A víš, co řeknu, co ti řeknu? Bys měl taky, vypadnout. Do Prahy. Tam je jinýho to něco, úplně. Kdo makat chce, se uchytí, každej. To jenom tady fňukaj furt, všichni. Ale aby zadky zvedli, jako, a udělali, něco třeba...

JOSEF: Se to mluví, tobě. Svobodnej seš. Rodinu ani, nemáš. V Prazes udělals tu, kariéru.

BRÁCHA: No ale co nadřel se na to, jsem se. To zadarmo, něco v Praze, to teda není. Něco dokázat, tam. Zpočátku to bylo krušný. Ale teď, teď už hej mi, je. Mám čtyry plus jedna. Pro sebe jenom. Jasně, že stojí to něco, ale můžu si to dovolit, už ne?

JOSEF: Jo, Praha, to je, jinýho, úplně něco.

BRÁCHA: Kdy se to vám má, narodit vůbec?

JOSEF: Za šest měsíců. 3. ledna, je termín.

BRÁCHA (*se směje*): Ty vole, brácha, to Ježíšek možná na Štědrý den. Fakana přinese. A ze mě strejdu. Strejda bude.

JOSEF: No, může bejt. (*Směje se. Ale tak nějak hořce.*)

BRÁCHA: Hele, Josef. Sorry, že ptám se, na to. Ale je to tvoje, vůbec?

JOSEF: Jasně, že moje to je. Čí by to, bylo?

BRÁCHA: No já nevím... Však víš... Vona nezdá se, nezdá s tou tvářičkou svou takovou, nevinnou. Ale každý prý, každý píchal s ní tady. Prý kdekdo. Rodiče ji to, vyhodili. Prý i za prachy, šla, kolikrát. To jenom ty vzal sis ji.

JOSEF: Brácha, sem si jistej, fakt, že Marie...

BRÁCHA: Hele, Josef, ty přece víš, že bráchu staršího, máš, svýho. Že když malej bráška, když problém mít bude, že mu pomůže, brácha. Že rozdá se, pro něho, klidně. A kdybys chtěl, vodsad', někdy, i s tou... s tou Marií, že v Praze, u mě, dveře dycky votevřený máš. Sme bráchové přece, ne? Sme přece bráchové.

JOSEF: Díky, brácho. (*Cinknutí püllitrů.*)

(*Koleda. Pásli ovce Valaši.*)

3.

(*Zpátky v bytě. Marie pořád pláče.*)

EXEKUTOR 1: Souprava, sedací, červená látková. Konferenční stolek, dýha, dřevotříska.

MARIE: Pepíku, copak nepomůže nám, nikdo?

EXEKUTOR 1: Jo, paninko, pomoc to nedostatkový zboží je, hrozně dneska. Televizor Samsung.

JOSEF: Odjedeme, Marie.

MARIE: Kam chceš? Odjet?

JOSEF: Do Prahy. Za bráchou.
EXEKUTOR 1: Skříň na hadry, dvě dveře. Jo, a taky mobily. Mobily, na stůl, sem.
(*Josef s Marií položí na stůl mobily.*)
EXEKUTOR 2: Neprodaj se ty krámy, jejich, ani za dvacet, tisíc. Neprodaj.

4.

(*V Podkresu scény hrají tiše koledy. Třeba Půjdem spolu do Betléma. Láhev bouchne o stůl. Zvuk otevíraného lahvičky. Někdo lačně pije.*)

OTEC: A co, po mně chceš jako?
JOSEF: Táto, kam jít nemáme.
OTEC: Ještě, že matka toho, se nedožila, tvoje.
JOSEF: Aspoň pár dní bydlet, můžem tady?
OTEC: Tady? Ses zbláznil asi, ne? Chlastals, gemblils, flákal ses. A teď po starým otci, po svým, chceš, aby s tebou a s tou courou tvou zbouchlou mačkal se? V garsonce? Pitomý? Co po pitomým mi životě zbyla?
MARIE (*tiše*): Pepíku, pojď pryč.
JOSEF: To ty flákal ses, gemblils a chlastal! Já měl práci!
MARIE: Pepíku...
OTEC (*se zasměje*): Jo, chlapče, všichni práci jsme měli. Než mladý ve fabrice, si nechali jenom. A nakonec i vás, do řitě koplí. A dobře tak, ti. Ti dobře tak. U mně teda bydlet nebudete.
JOSEF: Aspoň na cestu puč nám.
OTEC: Vypadni!

(*Já malý přicházím koledovat.*)

5.

(*Na nádraží. Je slyšet tlumené pištění brzdícího vlaku.*)

HLÁŠENÍ: Na druhou kolej přijel osobní vlak ze směru Krnov do stanice Olomouc hlavní nádraží. Pravidelný odjezd v 10 hodin 54 minut. Vlak dále pokračuje do stanice Moravský Beroun, Velká Bystřice a Olomouc. Pro příchod k vlaku použijte vyznačených přechodů.
JOSEF: Neboj, Marie. V Praze všechno dobré bude. Na bráchu je spoleh. Do začátku pomůže, a uchytneme pak se. Líp malému určitě, líp bude, tam než tady.
MARIE: Volals mu, aspoň?
PEPÍK: Volal, volal. Ale nezvedá to. Vypnutý má, mobil, furt. Jak ti je?
MARIE: Dobře. Dobře mi je.
JOSEF: Do Prahy dvakrát, prosím.

(Ťukání do klávesnice. Zvuk tiskárny.)

POKLADNÍ: 626 korun.

(Josef platí. Vysypává drobné.)

Stačí to?

POKLADNÍ: 626 korun.

(Josef se šacuje. Vytáhne ještě pár mincí.)

POKLADNÍ: 626 korun.

JOSEF: Nemám, víc.

POKLADNÍ: Tak nejezděte vlakem.

JOSEF: Kam až by to, stačilo nám?

(Pokladní zase ťuká do klávesnice.)

POKLADNÍ: Do Pardubic.

JOSEF: Tak tam. Tam mi to dejte.

MARIE: Pepíku?

JOSEF: Co je, Maruško?

MARIE: Mám tě moc ráda.

POKLADNÍ: To sis, holka, ale našla fotra svého děcka.

6.

(Opět koleda Nesem vám noviny. Pouze melodie.)

VYPRAVĚČ: Ano, ano, kouzelné svátky, kdy se srdce lidí otevírají a tají jako sněhový příkrov v prvních jarních dnech. Kdy nikdo nestrádá, lidé k sobě mají blízko a nezištně se na sebe usmívají. Kdy děti nědočkavě vyhlížejí nadílku, až z toho ani nemohou spát. A některé dokonce, ti malí šibalové, prohledávají skříně rodičů, aby aspoň trochu zahlédli, co všechno jim letos Ježíšek nadělí. Ano, takové jsou Vánoce. Půvabné, neopakovatelné, magické Vánoce.

7.

(Ruch před nádražím v Kolíně. Takže nijak velký ruch. V pozadí je slyšet odjíždějící autobus. Přijíždějící auto apod.)

HLÁŠENÍ *(vzdálené)*: Stanice Kolín. Na druhé nástupiště přijel vlak eurocity ze stanice Praha Hlavní nádraží. Vlak dále pokračuje do stanice Pardubice, Česká Třebová, Brno, Břeclav a Vídeň Meidling. Pravidelný odjezd 15 hodin 43 minut.

JOSEF: Kráva ajznboňácká, blbá. Dyť mohla nechat nás, dojet už. Udělalo co by jí to? Co udělalo by jí, kdyby oči přimhouřila, prostě? Jedna zastávka, jedna vždyť to byla už. Jedna blbá zastávka!

MARIE: Pepíku, mám hrozný hlad.

JOSEF: A co jako dělat? Mám? Co v Kolíně, před nádražím posraným, mám jako dělat? Vždyť už ani korunu. Ani korunu.

MARIE: Pepíku... nekřič.

SAMARITÁN: Můžu pomoci, nějak?

JOSEF: Co?

SAMARITÁN: Problémy, že máte, asi. Řek bych. Tak jestli pomoci, nějak?

JOSEF: No... To nevím. Na vlak. Potřebuju. Do Prahy.

SAMARITÁN: To by problém bejt nemusel. Nemusel.

JOSEF: Fakt? To byste byl hodný, hodně.

SAMARITÁN: Jsem manželku, odvez právě, s děckama, na vlak. K rodičům jedou, víte? Musím pár dnů zůstat ještě. Kvůli práci.

JOSEF: Děcka jsou fajn.

SAMARITÁN: To jsou. I ženský, těhotný fajn jsou. Jestli rozumíš, mi. Kdy se to má narodit?

JOSEF: No... Brzo. Proto do Prahy. Musíme.

SAMARITÁN: Pěknou ženskou máš, fakt. Úplný obrázek, ten, svatý. Rajcovní.

JOSEF: Co?

MARIE: Já mu rozumím.

SAMARITÁN: A ženskou, chytrou máš.

JOSEF: Marie... Čemu rozumíš, jako?

MARIE: Dobré to bude, Pepíku.

SAMARITÁN: Hele, hned vrátím ti ji. Jenom zajedu tady s ní, do jedné uličky, takový, vpuštěný. A jak z ní vyjedu, máš ji zpátky. Chcete do Prahy, přece? A na Vánoce si lidi maj, to, pomáhat.

JOSEF: Marie..?

MARIE: Počkej tady, Pepíku.

SAMARITÁN: Jo, Pepíku, počkej, tady.

JOSEF: Marie...

SAMARITÁN (*otevře dveře od auta*): Tak pojď, ty těhulko, nadržená, svatá. (*Plácne ji přes zadek. Zabouchne dveře.*) A myla kdy se naposled? Abych nechyt něco.

JOSEF (*tumpachový*): Včera. Myslím.

(*Koleda: Den přelavný jest k nám přišel.* <http://www.karaoketexty.cz/texty-pisni/vanocni-koledy/den-preslavny-jest-k-nam-prisel-383923>)